

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **H. N.**

zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem náměstí Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Magistrát města Ostravy**

sídlem Prokešovo náměstí 8, 729 30 Ostrava

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2018, č.j. SMO/589539/18/ÚHAaSŘ/Sag, ve věci nařízení odstranění stavby

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas doručenou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Statutárního města Ostrava Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26. 3. 2018, č. j. MoaP/20485/18/OSŘPI/Jan, jímž bylo žalobkyni a Ing. J. N. nařízeno odstranění stavby „Stavba pro reklamu směrem k ulici Nádražní, na části pozemku parc.č. X a na části pozemku parc.č. X a reklamní zařízení kolmo k ulici Nádražní, na části pozemku parc.č. X, vše v katastrálním území Moravská Ostrava (dále také „stavba“).
2. Žalobkyně v žalobě namítla, že 1) výzva k odstranění nedostatků odvolání ze dne 25.6.2018 postrádala poučení o následcích neodstranění vady, žalovaný neměl rozhodovat o odvolání. Dále namítla 2), že napadené rozhodnutí žalovaného je nesrozumitelné, neboť v něm není uvedeno, jak bylo odvolání vyřízeno (podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění – dále jen „správní řád“ – je odvolací orgán povinen odvolání zamítnout a ve zbytku rozhodnutí potvrdit). K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14.3.2013 č.j. 4 As 10/2012-48. Žalobkyně též namítla 3), že tvrzení stavebního úřadu, že žalobkyně je spoluvlastnicí stavby, která má být odstraněna, je neodůvodněné. Předně nelze účastníky řízení zahájeného z moci úřední dovozovat z procesních úkonů těchto osob, účastníky takového řízení je povinen vymezit správní orgán. Dále je nesprávný závěr, že žalobkyně a její manžel (Ing. J. N.) mají stavbu ve společném jmění manželů. Stavební úřad nezjistil dobu vzniku tohoto spoluvlastnictví ke stavbě (uvedl dlouhý interval 1999-2014), spoluvlastnictví nelze dovozovat jen z toho, že manželé nemají zúženo společné jmění manželů, když věc se dá nabýt též darem, děděním atd. do výlučného vlastnictví jednoho z manželů. Skutečnost, kdo je vlastníkem pozemku, nesvědčí o tom, kdo je vlastníkem stavby. Stavební úřad postupoval odlišně vůči žalobkyni (a jejímu manželovi) na jedné straně a vůči vlastníkům pozemku parc. č. X na straně druhé, když vycházel ze sdělení vlastníků pozemku parc. č. X, kteří tvrdili, že nejsou vlastníky odstraňované stavby. Další žalobkyniny námitky 4) směřovaly k vymezení stavby: podle žalobkyně byla stavba nedostatečně specifikována - byly neurčitě vymezeny její rozměry (výška „cca 6 metrů...“), stavební úřad se vůbec nevypořádal s tím, zda se jedná o samostatnou stavbu nebo o část stavby oplocení. Podle žalobkyně jde o součást oplocení, když o stavbu pro reklamu by se jednalo jen pokud by jediným či primárním cílem byla propagace zboží nebo služby (např. samostatně stojící pylon, billboard). Žalobkyně v řízení tvrdila, že primárním cílem této stavby je oplocení pozemku a působení jako protihluková stěna, správní orgány se s tímto tvrzením nevypořádaly. Žalobkyně také namítla 5), že nebyla předem vyrozuměna o ohledání místa, čímž došlo ke zkrácení jejich procesních práv. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala argumentaci uvedenou v žalobě.
3. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a poukázal na nosné body odůvodnění napadeného rozhodnutí.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že zástupce žalobkyně a Ing. N. podal proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26.3.2018 blanketní odvolání, kde uvedl, že jej rozvede do 26.4.2018. Byl vyzván výzvou ze dne 11.4.2018, nechť uvede, v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí. Na to reagoval podáním ze dne 12.4.2018, v němž uvedl, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro nařízení odstranění stavby, a že odvolání ještě blíže odůvodní. Výzvou ze dne 25.6.2018 byl zástupce vyzván, nechť doplní identifikaci odvolatelů. Zástupce reagoval podáním ze dne 28.6.2018, ani v něm, ani v žádném jiném podání již k důvodům odvolání nic bližšího neuvedl. Ani jedna z výzev vydaných stavebním úřadem neobsahovala poučení o následcích neodstranění vad odvolání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ze dne 15.10.2018 zabýval předcházejícím řízením a odvoláním proti rozhodnutí stavebního úřadu věcně, vypořádal odvolací námitku týkající se splnění podmínek pro nařízení odstranění stavby (srov.str.8) a vyjádřil se k postupu stavebního úřadu.
6. Jak je patrné z výše uvedeného, žalovaný nezastavil odvolací řízení pro neodstranění vad odvolání, ale projednal odvolání věcně, podle toho, jak byla odvolací námitka vymezena v podání ze dne 12.4.2018. Nedostatek poučení ve výzvách stavebního úřadu tak nemohl vést k upření žalobkyniných práv. Soud stejně jako žalovaný vyhodnotil odvolání (kombinované ze 3 podání) jako projednatelné ve smyslu § 82 odst.2 správního řádu. Žalobní námitka 1) je nedůvodná.
7. Z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2018 soud zjistil, že jím bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26.3.2018 změněno za použití § 90 odst.1 písm. c) správního řádu tak, že byla konkrétní část odůvodnění vypuštěna a nahrazena jiným textem, přičemž ve zbytku bylo rozhodnutí stavebního úřadu za použití § 90 odst.5 správního řádu potvrzeno.
8. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, ... je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění ... Podle § 90 odst. 5 správního řádu, neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.
9. V daném případě postupoval žalovaný v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) a § 90 odst. 5 větou druhou správního řádu. Pokud žalobkyně namítala, že v rozhodnutí není uvedeno, jak bylo odvolání vyřízeno (a mínila tím fakticky, že v něm nejsou uvedena slova „odvolání se zamítá“), k tomu soud poukazuje na rozdíl ve větě první a druhé § 90 odst.5 správního řádu. Pokud by žalovaný neshledal důvody pro postup podle některého z písmen odst.1 § 90 správního řádu, pak by odvolání zamítl a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V daném případě však žalovaný postupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu (změnil část odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí), takže zcela správně v souladu s větou druhou § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. Pokud žalobkyně poukazovala na rozsudek NSS ze dne 14.3.2013 č.j. 4 As

10/2012-48, její argumentace je nepřiléhavá. Ve zmíněném rozsudku totiž nastala situace, na kterou pamatuje správní řád právě v § 90 odst. 5 větě první, nikoli větě druhé, jak tomu bylo v soudem nyní přezkoumávané věci. Žalobní námitka 2) je nedůvodná.

10. Pokud jde o účastníky řízení zahájeného z moci úřední, stavební úřad skutečně uvedl v odůvodnění rozhodnutí ze dne 26.3.2018, že se žalobkyně „zapojila do řízení jako vlastník dané stavby na základě plné moci pro svého zástupce k vyřízení náležitostí týkajících se řízení o odstranění předmětné stavby“. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že okruh účastníků v tomto řízení z moci úřední vymezuje správní orgán (srov. § 27 správního řádu, § 129 zákona č. 183/2006 Sb., v příslušném znění – dále jen „stavební zákon“). Nicméně stavební úřad, jak vyplývá ze správního spisu (a jak je také uvedeno v rozhodnutí stavebního úřadu), zahájil řízení ve vztahu k žalobkyni poté, kdy zjistil z pravomocného rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 17.3.2015 č.j. 64 C 68/2014-26, že žalobkyně uspěla s žalobou na určení, že je (spolu s Ing. J. N., jehož vlastnictví k pozemku vyplývá z údajů katastru nemovitostí – kupní smlouva z roku 1996 – pozn. soudu) spoluvlastnicí pozemku parc. č. X v katastrálním území Moravská Ostrava a Přívoz (tj. spoluvlastnicí jednoho ze 2 pozemků, na nichž se nachází odstraňovaná stavba – pozn. soudu). Nelze tak přisvědčit žalobkyninu názoru, že její účastenství v řízení záviselo či bylo založeno na tom, že se do něj sama „zapojila“.
11. Z obsahu správního spisu (fotografií a vymezení odstraňované stavby v rozhodnutí stavebního úřadu) vyplývá, že odstraňovaná stavba se skládá (zjednodušeně řečeno) ze dvou kovových konstrukcí. První (směrem k ulici Nádražní) má jeden sloupek stojící na terénu na pozemku parc. č. X, druhá stojina stojí na podezdívce oplocení, které je na pozemku parc. č. X. Mezi nimi je reklamní banner (PVC plachta na kovovém rámu). Druhá konstrukce (kolmo k ulici Nádražní) je tvořena stojinami přišroubovanými ke sloupkům stávajícího oplocení, které je na pozemku parc. č. X, a mezi stojinami jsou umístěny dvě desky. Na banneru i na deskách je reklama na privátní wellness centrum Remissio. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobkynino manželství s Ing. J. N., uzavřené v roce 1974, trvalo v průběhu správního řízení (zjištění z výše uvedeného rozsudku, které nebylo rozporováno ve správním řízení ani ve správní žalobě), a že Ing. J. N. bylo dne 15.10.1999 vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby oplocení na pozemcích parc. č. X a X v katastrálním území Moravská Ostrava a Přívoz, přičemž podkladem byl výkres Ing. J. S. ze září 1999, z něhož je patrný rozsah a vzhled dodatečně povolené stavby oplocení.
12. Podle názoru soudu je vymezení doby vzniku odstraňované stavby logické a má oporu ve skutkových zjištěních. Odstraňovaná stavba tvoří další „patro“ nad stávajícím oplocením, k němuž je (kromě jednoho sloupku) přišroubována, stavební úřad tedy správně dovodil, že byla postavena až po dodatečném povolení stavby oplocení (1999), přičemž kontrolní prohlídka proběhla v březnu 2014 a v té době již odstraňovaná stavba stála. Přesto, že jde o dlouhé období, platila pro celý jeho průběh obdobná zákonná pravidla týkající se nabytí vlastnictví ke stavbě obecně a taktéž ohledně spoluvlastnictví manželů (srov. především § 143 zákona č. 40/1964 Sb., § 709 zákona č. 89/2012 Sb.). Žalobkyně byla spoluvlastnicí pozemku parc. č. X a manželkou stavebníka oplocení na pozemcích parc. č. X a parc. č. X, přičemž po celou dobu správního řízení ani ona, ani Ing. J. N. netvrdili ani nedokládali, že by společné jmění manželů bylo zúženo či že by předmětná odstraňovaná stavba podléhala některé z konkrétních výjimek z jejich spoluvlastnictví. Navíc zástupce žalobkyně v podání ze dne 24.9.2015 uvedl, že „Ing. N. pochopitelně pobírá za reklamní plochu na jeho

oplocení od inzerenta finanční kompenzací...“. Pokud tedy žalobkyně v žalobě namítala, že věc se dá nabýt i děděním, darem atd. do výlučného vlastnictví jednoho z manželů, s tím lze obecně souhlasit, avšak žalobkyně vznesla tuto námitku pouze v hypotetické rovině, aniž by uvedla konkrétní vlastní verzi skutečnosti, proto se soud nemá dále k čemu vyjádřit. Obecně pak lze přitakat i námitce, že vlastnictví pozemku neznamena automaticky vlastnictví stavby na něm (s ohledem na dřívější konstrukci v zákoně č. 40/1964 Sb., účinném do 31.12.2013), nicméně i zde platí, že správní orgány vycházely z dostupných zjištění a z faktu, že žalobkyně v průběhu správního řízení nereagovala na zjištění správních orgánů žádnou konkrétní, adekvátní odpovědí. Pokud jde o pozemek parc. č. X, ze spisu vyplývá, že žalobkyně ani její manžel nejsou vlastníky tohoto pozemku. U části odstraňované stavby na pozemku parc. č. X je však zcela zřetelné, že odstraňovaná stavba je umístěna na podezdívce stávajícího oplocení, není kotvena do země, nýbrž přišroubována ke stávajícímu oplocení. Toto oplocení, jak bylo již řečeno výše, bylo dodatečně povoleno v roce 1999 stavebníkovi – žalobkyninu manželovi. Žalobkyní namítaná odlišnost přístupu stavebního úřadu je tedy dána umístěním odstraňované stavby – na pozemku ve spoluvlastnictví žalobkyně je to částečně (prostřednictvím jednoho sloupku) přímo na terénu a částečně na stávajícím oplocení, které je ve spoluvlastnictví žalobkyně, kdežto na pozemku parc. č. X je to zcela jen na stávajícím oplocení (příčemž pozemek je ve vlastnictví jiných osob). Žalobní námitka 3) je nedůvodná.

13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stavební úřad se ve výroku při popisu odstraňované stavby neomezil jen na její rozměry (namítané „cca 4 metry“ atd.), ale uvedl i další charakteristiky jako materiál jednotlivých součástí, místo a způsob připojení ke stávajícímu oplocení, takže podle názoru soudu popsal odstraňovanou stavbu tak, aby nemohla být zaměněna s jinou stavbou (srov. přiměřeně rozhodnutí NSS ze dne 15.1.2008 č.j. 2 As 34/2006-73). Soud proto nesdílí žalobkynin názor, že stavba byla nedostatečně specifikována. Stavební úřad také zřetelně, výslovně uvedl v rozhodnutí, že odstraňovaná stavba není součástí oplocení (str. 7). S tím soud souhlasí, neboť podle popisu odstraňované stavby i detailních fotografií ve správním spise lze zcela jasně rozlišit, co je oplocení a co je nad něj přidáno – stojiny s rámy pro plachtu, resp. pro desky, na nichž se nachází reklamní texty a fotografie. Stavební úřad se v rozhodnutí zabýval také splněním zákonných znaků stavby pro reklamu a pro reklamní zařízení (str. 11), a soud s jeho závěry pro tuto konkrétní věc souhlasí. Podle obsahu spisu je zřejmé, že se nejednalo o nějaké plakátky pověšené na oplocení, nýbrž o velkou kovovou konstrukci nad stávajícím oplocením. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila, že primárním cílem této stavby je oplocení pozemku a působení jako protihluková stěna, s touto námitkou se stavební úřad vypořádal v rozhodnutí na str.12. Žalobní námitka 4) je nedůvodná.
14. K námitce, že žalobkyně nebyla předem vyrozuměna o ohledání místa, soud uvádí, že kontrolní prohlídka se konala 28.3.2014, tedy v době, kdy žalobkyně ještě nebyla účastnicí správního řízení, proto o ní nemohla být vyrozuměna. Žalobkyně měla možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to opakovaně (viz výzvy z 30.7.2015, 7.3.2018), takže nebyla zkrácena na svých procesních právech. Žalobní námitka 5) je nedůvodná.
15. Krajský soud tedy žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 22. ledna 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu